

nen osansa siinä työssä. Sen työn hän on omistanut sekä isäkseen että äidikseen, elämänsä uraa uurtaen. Sinun isäsi, vaikka hän monta kertaa erehtynyt ja eksynyt lienee, on mies, jonka tunnolla ei ainoatakaan halpaa eikä alhaista tekoa ole. Ja mielihyvällä minä kuvittelin mielessäni, että sinä kerran su-

let hänetkin syllysi ja sanot hänelle: "isäni, rakas, uljas isäni, kiitän sinua, että minulle elämän annoit".

Mutta sinä poikani, Armas Toivoni, olet ainaiseksi minulta mennyt. — Minulla on jälellä vain muisto sinusta ja yhdeksän kuukautta kestäneet onneni unelmat. — — —

Äiti.

Industrialinen sosialismi

Tuonnottain suoritettu väittely saboteesista oli vain väittelyä puolueessamme ja sen ulkopuolella ilmenevän uuden opin yhdestä taistelupuneuvosta. Tämä uusi "oppi" on nimeltään "industrialinen sosialismi", ja saboteesij on sen olemuksenmukainen taisteluväline.

Oikeastiaan tämä oppi ei ole mikään uusi, vaan anarkistien vanavedessä kulkevien tämän maan syndikalistien viekas siltarakennelma, jota kautta köyhälistön joukot tahdottaisiin kullattaa vakaan sosialidemokratian ja järkevän ammattijärjestöliikkeen menettelytavoista puoli-anarkistisiin seikkailuihin.

Uutta tässä opissa on tosin se, että se tekeytyy myös poliittisen toiminnan kannattajaksi — ei sillä entisellä vanhalla verukkeella, että köyhälistöluokan poliittinen toiminta ilmenee itsensä ta'oudellisten (industrialististen) järjestöjen toiminnassa, vaan poliittisen järjestön kautta.

Mutta se ei esitä poliittista toimintaa ensisijassa, eikä siinä merkityksessä kuin sitä sosialidemokratian mukaan ymmärrettään, vaan toisessa. Se asettaa n. s. industrialisen järjestön työväenluokan vallankumouksen toteuttajaksi ensi sijassa. Se koettaa saada industrialiseen järjestöön ja sen toimintaan sisältymään kaiken sen minkä työläisten on täytettävä heidän nykyisessä ja tulevassa elämässään.

Siinäkin merkityksessä se ei tarkoita periaatteen mukaan ensi sijassa järjestöjä, joiden tarkoituksena on palkka- ja työsuhteiden parantamiseksi taistelemisen, vaan joiden tulee olla vallankumouksellisten pyrkimysten toteuttajia, tulevan yhteiskunnan teollisia valmistajia.

Tässä merkityksessä se on, kun meidänkin suomalaisten parissa puoluelehdessä on huudettu "vallankumouksellisesta" unionismista, ja on tämän kumouk-

sellisuuden esimerkkinä niin mielellään käytetty Ranskan syndikalistisia järjestöjä, joilla on sama edellämainittu tarkoitus-perä.

Ei silti, etteikö ammatillisen liikkeenkin pidä tunnustaa yhteiskunnallinen ja valtiollinen vallankumous välttämättömäksi työväenluokan vapauttamisen ehdoksi, mutta ammatillinen tai industrialinen liike ei ole se, joka tämän toiminnallisesti suorittaa.

Samaa "vallankumouksellisuutta" silmällä pitäen ei sikäläiseltä taholta olla tahdottu käyttää esimerkkinä Saksan hyvin keskitettyä ammattiyhdistysliikettä — sillä se ei ole vallankumouksellinen siinä merkityksessään —, vaan ranskalaisten syndikalistien järjestöjä, jotka ovat hajanaisia ja keskittymättömiä, mutta "vallankumouksellisia" edellä esitetyssä mielessä.

Tämä uusi oppi, "industrialinen sosialismi", ei ole piirteiltään vielä likimainkaan selvä; tuskin se saattaa selväksi tulla. Se on kuitenkin jonkunmoinen puutteellinen täydennys syndikalismille. Täydellisimmin sitä ehkä lienee yritetty esittää William D. Haywoodin ja Frank Bohnin sepustamassa vihkosessa "Industrial Socialism".

Esipuheessaan tähän tekeleeseen painostavat sen tekijät industrialisen unionismin näkökannan eritoden oleelliseksi tekijäksi sosialismiin tutustumisessa. Siinä sanotaan:

"Tämä kirjanen on pääasiasa johdatukseksi sosialismin tutkimiselle. Sen nimi on tarkoin valittu. Mutta tämän kirjotta-

jilla on mielessä toinenkin tarkoitus. Vaikka tähän mennessä on julkaistu lukuisia kirjasia, joiden sisällön he täydellisesti hyväksyvät, ei englanninkielellä ole vielä ilmestynyt yhtään sellaista kirjasta, jossa yritettäisi käsitellä sosialismin periaatteita ja menettelytapoja industrialiselta kannalta. Industrialisen unionismin näkökanta on heistä mitään oleellisin tekijä sosialismin tutkimisessa. Ilman sitä koko taloustieteellinen, poliittinen ja historiallinen kirjallisuus on kokonaan arvoton työväenluokalle"

Siis jo esipuheessa esitetään näkökanta, joka on "uusi", se on, vastakkainen yleensä tunnetulle mielipiteelle ja kokemukselle. Tavallinen kokemus on, että kun ammattijärjestöläiset imevät itseensä sosialistisen näkökannan, järjestävät he myös ammattiliikkeensä enemmän luokkakannalle. Mutta tässä esitetään, että ennenkuin voi sosialismin tutkimisessa onnistua, on oltava selvillä industrialisesta ammattiliikkeestä eli unionisista.

Tässä siis yksi syy siihen, miksi puolueessamme olevien n. k. industrialistien taholta niin hillittömästi vaaditaan, että puolueen pitäisi harjottaa industrialisen unionismin piirustusten propagandaa, eikä rajottaa toimintaansa ammattijärjestöläisten keskuudessa yksinomaan sosialistiseen valistustyöhön.

Tämä käsitys ja vaatimus on johdonmukainen seuraus opin ytimestä, jona voidaan pitää mainitussa kirjassessa esille tuotua väitettä, jolla sitte koko opin rakenne lepää. Kuvaile-

tuaan ensin epäkohdat, jotka työläisiä kohtaavat, lausuvat tekijät: "Työläiset elävät täten äärettömän tyranniuden alla. Heidä hallitaan vastoin heidän tahtoaan. *Hallitus, joka heitä sortaa, on työpaikkain, kaivoksien ja rautateiden hallitus.**) Tämä hallitus julistaa milloin heidän on tehtävä työtä ja milloin heidän on oltava joutilaina." Tämän perusteella "työläiset pyrkivät järjestöjensä (unioiden) kautta *hallitsemaan teollisuutta**) sen sijaan, että antaisivat kapitalistien tehdä niinkuin haluavat, jokainen vaatimus, jonka järjestynyt työväestö tekee kapitalisteille, on luonteeltaan lakiehdotus työmaata varten. Kun kapitalisti taipuu ja myöntyy työväestön vaatimuksiin, on laki tullut hyväksytyksi."

Samassa hengessä valuu sitte koko kirjanen. Kuvaavimmin ehkä seuraavassa sanelussa: "Industrialinen järjestö kykenee muuhunkin kuin yleislakioon. Se estää kapitalistit tekemästä työläiset äänioikeudettomiksi työmaalla. Se antaa äänioikeuden naisille. Se antaa äänioikeuden mustille miehille ja asettaa työpajassa työskentelevän joka pojan ja tytön käteen äänestyslipun. Se tekee heidät oikeuteksi säättämään lakeja itselleen siellä missä he eniten kaipaavat olosuhteiden muutosta, nim. työmaalla, jossa työskentelevät." — "Kaikki myöntävät että työläisillä pitää olla *yksi suuri unio*. Kaikki tulevat myöntämään, että

*) Kursiveeraus allemerkinneen.

tämän union täytyy päästä enemmän ja enemmän hallitsemaan teollisuutta, kunnes se lopulla hallitsee ja johtaa koko kansakunnan teollisuuden. Kun työväenluokka on tarpeeksi hyvin järjestynyt industrialisesti ja omaa välttämättömän poliittisen vallan, ottaa se haltuunsa koko tuottamansa tuotteet." — "Sosialismi ei voi toteutua ennenkuin työläiset industrialisen hallituksensa kautta omistavat tuotannonvälineitä ja johtavat niitä. Tämä hallitus on nyt kehittymässä — työmaalla, tietystikin Missä hyvänsä työläiset saavuttavat osittaisen ohjauksen työkentelemällä työmaalla, siinä meillä teollisen kansanvallan kasvu. Jos työläiset ovat työskennelleet kaksitoista tuntia päivässä ja pakottavat työnantajan myöntämään heille kymmenen tunnin työpäivän, laativat he tärkeän lain työmaalla. Tämä laki lähtee työläisten vallasta hallita työmaata."

Ja saadakseen tämän "työmaahallinto-oppinsa" enemmän vakuuttavamasti esitettyä, turvautuvat tekeleen kirjoittajat olettamisiin, joihin mekin olemme saaneet tuon opin suomalaisen kannattajien taholta "jos"-sanana muodossa niin usein tutustua. He jatkavat heti edellisen jälestä:

"Oletetaan, että koko kansakunnan työläiset vaatisivat ja pakottaisivat täytäntöön kahdeksantunnin lain. Se olisi voimallisempi laki työväenluokan hyväksi kuin kaikki kongressin tahoi valtioiden lainsäätäjäkuntain koskaan laatimat lait."

Ja mikä sitte on sosialistipuolueen tehtävä?

“Sosialistipuolueen suuri tarkoitus on”, sanovat sepustajat, “siepata käsiinsä hallitusvalta ja siten estää kapitalistien käyttämästä sitä työläisiä vastaan. Sosialistien ollessa poliittisissa viroissa voivat työläiset tehdä lakon tulematta ammutuiksi. Työläiset voivat asettaa lakkovahdteja tulematta vangituksi ja vankilaan heitetyksi.”

Tässä on se siltarakennelma, jolla koetetaan sovittaa anarkistisen ammattijärjestöopin ja sikäläiseltä taholta ennen hylätyn poliittisen toiminnan välille yhtymäkohtaa. Mutta oppi pyyhkää itse pönkät tämän sillan alta. Se esittää poliittisen järjestön toiminnan mahdottoman (impossibilismin) kannalta, samoin kuin se edustaa mahdottomalta kannalta ammattijärjestön tehtäviäkin.

Välillisiä vaatimuksia tahi parannuksia se esittää vain yhdessä, kaltaisessaan merkityksessä: Niiden täytyy olla askeleita teollisuuksien johtoa kohti. Työpäivän lyhennys, työvaaroilta suojelus ja työpäivän poistaminen ovat sitä. Mutta nämä ovat industrialististen unioiden tehtäviä. Ne ovat työläisten työmaalla laadittavia lakeja, eikä sosialistipuolueen tehtäviä. Sosialistipuolueen on vaan painotettava vallankumouksellista hommaa.

Tällainen pääpiirteissään — sikäli kuin siitä voi saada selvää — se “socialismi”, jonka tekijät ristivät nimellä “industrialinen socialismi”. Kun, heidän mielestään, “socialismia se-

litetään politillisena suunnitelmana, joka saadaan aikaan kongressissa ja lainlaatijakunnissa lakeja laatimalla, ovat nämä kysymykset luonnollisesti moninaiset ja vaikeat. Mutta industrialinen socialismi on socialismia työpukimissa. Työläiset saattavat ymmärtää sen helposti. Kun me katsomme työpajan akkunasta ympärillämme olevaan maailmaan, niin kysymykset, jotka tulevat mieleemme industrialisen socialismin suhteen, ovat harvat ja yksinkertaiset.”

“Socialismia työpukimissa!” Se on viehkeästi, mutta väärin valittu mielinimitys. Industrialinen socialismi on pikemmin socialismia ryysyissä, joista ei tahdo voida erottaa mitään ainetta se verhonaan käyttäen.

Anarkisteilta, jotka, tultuaan ajetuksi ulos Internationalesta, ovat ottaneet temmelysalakseen ammattijärjestöliikkeen, missä se on ollut mahdollista, on se lainannut opin ytimen ammattiyhdistysten tulevaisuuden yhteiskunnan alkusoluna olemisesta, teollisuuksien niiden käsiin valtaamisesta ja näiden johdonmuokaisena seurauksena “lainlaadintansa työmaalla”. Edelleen samasta lähteestä on lähtöisin näitä vastaavat menettelytavat: suora toiminta, kaikki voitava suurlakko, saboteesi ja omistusoikeuslakien arvelematon rikkominen.

Näine periaatteineen ei se kykene synnyttämään voimakasta ammattiyhdistysliikettä, jonka kuitenkin pitäisi olla sen a ja o “työmaalla” lakia laatiessa, sitä vähemmän “ottamaan haltuunsa teollisuuslaitokset”. Tähän so-

pä mainiosti, mitä Pannecock sanoo syndikalistien tarkoituksen saamattomuudesta:

“Tämä muka vallankumouksellinen käytäntö ei kykene tuomaan vielä itsetiedottomain työläisten suurta joukkoa joukkojärjestöihin. Tämän kykenee tekemään vaan uuras taistelu, joka pitää silmämääränään ainoastaan pieniä, vähittäin tapahtuvia parannuksia. Se edellyttää, että työmiehissä niihin liittyessään on jo *etukäteen* vallalla vallankumouksellinen mieliala, joka voi olla ainoastaan pitkän käytännön *lopputuloksena*. Ammattiyhdistykset jäävät pieniksi vallankumouksellisesti tuntevien työläisten ryhmiksi, joiden tulinen rohkeus ei voi korvata järjestön heikkoutta. Silloin tällöin tapahtuvaa kasvamista ei lujiteta vahvalla keskittämällä. Ammattiyhdistys, koska se koettaa sopeutua muihin tehtäviin kuin omaansa, nim. poliittisen puolueen tehtäviin, jää kykenemättömäksi hyvin täyttämään omaa tehtäväänsä, työläisten omaa tehtäväänsä. Mitä se vallankumouksen hyväksi muuten voisi tehdä, joukkojärjestöjen luomisen, sitä se ei tee, ja mitä se yrittää suorittaa, vallankumouksellista kasvatusa, sen se tekee nurinpäin.”

Oletus, että “industrialisen sosialismin” pelastaa saamattomuudesta sen hyväksymä poliittinen toiminta, on häipyvää unta. Sellainen poliittinen järjestö — sa-

nokaamme vaikka sosialistipuolue —, jonka “industrialinen sosialismi” tahii sen mukainen industrialinen unionismi saattaisi hyväksyä poliittisen tarkoituksen täyttäjäksi, olisi tuomittu samalaiseen saamattomuuteen. Ilman käytännöllistä n. s. rakentavaa ohjelmaa on sosialistipuolueen edistyminen merkitseväksi joukko-alueeksi mahdoton. Esimerkiksi tarvitsee vain viitata Socialist Labor Partyyn, joka on nykyisin “industrialisen sosialismin” ihannoimaa poliittista puoluetta lähinnä vastaava. Se on niin lähellä sitä, että esim. eräs kirjottaja, joka allekirjoittaa kirjeensä “vallankumouksessa” Socialist Labor Partyyn äänenkannattajassa “Weekly People”, ehdottaa tämän puolueen ja I. W. W:n yhtymistä yhdeksi järjestöksi.

Mutta sillä hetkellä, jolloin näiden hyväksymä sosialistipuolue astuisi käytännölliselle alalle, saisi se “industrialisen sosialismin” opinkannattajain tuomion ja niistä tulisi tuon poliittisen järjestönsä pahimpia alas repijöitä, kuten nyt on laita tämän uuden opin esitaistelijain ja sosialistipuolueen suhteen. Tässä se tappaa itse itsensä poliittisessa merkityksessä niinkuin ammatillisessakin, sotkiessaan niiden tehtävät ja antaessaan tyhjien ja väärinkäytettyjen fraasien johtaa itseään.

x.